

ἑστάθη ἀδύνατον. Ἔσπαζε, καταπατοῦσε, συνέτριβε ὄλα, ὄλα,
φωνάζοντας μὲ μιὰ ἀγρία χαρά :

— Ἄτιμη τέχνη! . . . σὲ ξεδιχθήκα! . . . Ἐφθασε ἡ ἀστυ-
νομία τὸν συνέλαβε Ἦταν τρελλός!

Ἄθῆναι. Ἰούλιος τοῦ 1896.

ΜΠΟΕΜ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

Τ' ἀστέρια βασιλέψανε κι' οὔλα βαθιὰ κοιμοῦνται
Κ' ἡ Χρῦσω ξημερώνεται ἔσθ' ἄργαλειὸ νὰ ὑφαίνη
Μὲ τάξι καὶ μὲ προκοπὴ τὰ δλόχρυσα προικιά της,
Τὰ ὑφαίνει καὶ τὰ τραγουδάει καὶ τὰ καλομοιραίνει
Καὶ μυστικὰ ἔσθ' ἄργαλειὸ λέει τὴν κρυφὴ χαρὰ της:
— « Ἀγαπημένε μου ἄργαλειέ, κρυφὲ πνευματικέ μου,
Μονάχος ποῦ εἶδες τὰ κρυφὰ τὰ δάκρυα μου νὰ τρέχουν
Κι' ἀκουες τὴν καρδοῦλα μου νὰ κρυφαναστενάξῃ
Γιὰ τὸν πικρὸ του χωρισμὸ δώδεκα μῆνες τώρα,
Πιά δὲ θὰ ἰδῆς τὰ ἄματα μου καὶ πάλι δακρυσιμένα
Καὶ κρυφαναστενάγματα πιά δὲ θ' ἀκούσης ἄλλα·
Γραφὴ μοῦστειλε ποῦ ῥχεται, τὸ Πάσκα πῶς γυρίζει. . . .
Καλῶς νὰ μοῦ ῥθῃ ὁ ἀφέντης μου, χίλια καλῶς νὰ μοῦ ῥθῃ
Ἐάν τὸν ἀνθὸ τῆς πασκαλιᾶς, ἔάν τῆς Λαμπρᾶς τὰ φῶτα,
Ἐάν τῆ δροσιὰ τῆς ἀνοιξῆς, ἔάν τὸ Χριστὸς ἀνέστη!
Καλῶς νὰ μοῦ ῥθῃ ὁ ἀφέντης μου, χίλια καλῶς νὰ μοῦ ῥθῃ
Ἐάν τὸν ἀνθὸ τῆς πασκαλιᾶς μοσχοβολιὰ νὰ χύσῃ,
Καὶ ἔάν τὰ φῶτα τῆς Λαμπρᾶς ἔσθ' ἄματα μου νὰ λάμψῃ,
Νὰ μοῦ δροσίσῃ τὴν καρδιὰ καὶ νὰν τὴν ἀναστήσῃ!
Καλῶς νὰ μοῦ ῥθῃ ὁ ἀφέντης μου, χίλια καλῶς νὰ μοῦ ῥθῃ! . . . »
.....
Καὶ δὲν τὸ ξέρεῖ τ' ἄμοιρο, καὶ δὲν τὸ βάνει ὁ νοῦς του
Πῶς ἄδικα τὸν καρτερεῖ κι' ἄδικα τὸν παντέχει,
Γιατὶ τὰ ἔρμα νιάτα του τὰ πολυαγαπημένα
Ἦ λάμια γῆ τὰ χαίρεται ἔς τ' ἀχόρταγὰ της στήθια. . . .

Ἄθῆναι: 1 Ἀλωνάρη 1897.

ΛΑΜΠΗΣ ΜΟΣΚΟΣ